

BWV 209
Non sa che sia dolore Nie zna ten, co cierpienie

Sinfonia
Recitativo S

Non sa che sia dolore	Nie zna ten, co cierpienie,
Chi dall' amico suo parte e non more.	Komu przyjaciel nie odjedzie, a on żyw zostanie.
Il fanciullin' che plora e geme	Chłopca, który cierpi, szłocha,
Ed allor che più ei teme,	Kiedy najbardziej się lęka.
Vien la madre a consolar.	Przychodzi pocieszyć matka.
Va dunque a cenni del cielo,	Idź zatem za znakami nieba
Adempi or di Minerva il zelo.	Czyń, co każe ci Minerwa.

Aria S

Parti pur e con dolore	Ruszaj, choć ból ci to sprawia
Lasci a noi dolente il core.	I nam w sercach ból zostawia.
La patria goderai,	Będziesz się ojczyzną cieszył,
A dover la servirai;	I jej należycie służył;
Varchi or di sponda in sponda,	Z brzegu na brzeg się przeprawiasz.
Propizi vedi il vento e l'onda.	Pomyślną falę i wiatr masz.

Recitativo S

Tuo saver al tempo e l'età constrasta,	Ponad wiek uczonyś i ponad swe czasy,
Virtù e valor solo a vincer basta;	Samych już cnót i zalet do zwycięstwa starczy.
Ma chi gran ti farà più che non fusti	Lecz co cię większym jeszcze niż jesteś uczyni,
Ansbaca, piena di tanti Augusti.	To Ansbach, gdzie obrodzili mężowie dostojni.

Aria S

Ricetti gramezza e pavento,	Niechaj troska i lęk cię odbieży
Qual nocchier, placato il vento,	Jak sternika, co gdy wiatr się uśmierzy,
Più non teme o si scolora,	Już nie blednie i się nie boi,
Ma contento in su la prora	Lecz kontent na kasztelu stoi
Va cantando in faccia al mar.	I śpiewając morzu stawia czoło.

Tłum. Paweł Piszczatowski